

Griffiernr.

Not.nr. : 66.46.102208/99

*(bald.) tegen alle beschikkingen
kald.)*

OPENBARE TERECHTZITTING VAN 10 OKTOBER 2006

De rechtbank van eerste aanleg, zitting houdende te Gent, eenentwintigste kamer, rechtsprekende in correctionele zaken, heeft volgend vonnis uitgesproken :

Gezien de stukken van vervolging :

In de zaak van het openbaar ministerie tegen :

- 1. _____ op _____, woonende te _____, zaakvoerder, geboren te _____
- 2. _____ te _____ op _____, woonende te _____, bediende, geboren _____

VERDACHT VAN :

De eerste en de tweede :

- A. Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden,

Bij inbreuk op de artikelen, 1, 2, 99 § 1-1°, 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (BS 08.06.1999) de bij artikel 99 § 1-1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of

HOGER BEROEP

*- op 20/10/06 door
- op 20/10/06 door de 1ere tegen*

onderhoudswerken, die geen betrekking hebben op de stabiliteit in casu :

nà op het terrein, gelegen te ten kadaster gekend onder in eigendom toebehorende aan hiervoor nader geïdentificeerd steigers te hebben aangebracht in een vijver, gelegen in een parkgebied op een niet nader te bepalen datum

de hierboven omschreven toestand te hebben in stand gehouden

te _____ in de periode vanaf 17.12.2001 (st 64) tot uitvaardiging bevel tot dagvaarding zijnde 12 mei 2006

De eerste en de tweede :

- B. Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden,

Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 3, 4 § 1, 29, 30, 39 § 1-1°, 40 en 46 van het Decreet van 28 juni 1985 betreffende milieuvergunning (B.S. 17.09.1985) zonder voorafgaande en schriftelijke vergunning van de bevoegde overheid een als hinderlijk ingedeelde inrichting die behoort tot de eerste klasse te hebben geëxploiteerd en namelijk bij inbreuk op de artikelen 1,5, 6, 58, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 73, 80 en 81 van het Besluit van de Vlaamse Regering d.d. 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams Reglement betreffende milieuvergunning (B.S. 26.06.1991) spijs het verbod, zonder voorafgaande en schriftelijke vergunning van de bevoegde overheid een als hinderlijk ingedeelde inrichting die behoort tot de eerste klasse te hebben geëxploiteerd (art. 5) terzake een watersportzone in vijvers, meren en waterlopen evenals een inrichting voor watersport waar één of meerdere van volgende activiteiten op regelmatige wijze worden beoefend, nl. waterskiën, die overeenkomstig de lijst, namelijk de aan het voormeld Besluit d.d. 6 februari 1991 toegevoegde lijst van de als hinderlijk beschouwde inrichtingen tot vaststelling, overeenkomstig het bedoelde in artikel 3 van het decreet van 28 juni 1985, bij welke van de drie klassen van inrichtingen zij worden ingedeeld, onder het nummer 32.8.2.c) behoort tot de klasse één van de als hinderlijk beschouwde inrichtingen

te _____ in de periode vanaf 17.12.2001 (st 64) tot uitvaardiging bevel tot dagvaarding 12 mei 2006

Tevens gedagvaard om bij toepassing van artikel 39 § 2 van het Decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning door de rechter bij wijze van veiligheidsmaatregel, na de partijen te hebben gehoord, het verbod te horen uitspreken om de inrichting die aan de oorsprong van de inbreuk ligt te exploiteren gedurende een termijn door de rechter te bepalen, minstens tot dat de inrichting behoorlijk zal vergund zijn en dit ten aanzien van de inrichtingen gekend onder volgende rubrieken overeenkomstig de indelingslijst terzake de aan het voormeld Besluit d.d. 6 februari 1991 toegevoegde lijst van de als hinderlijk beschouwde inrichtingen nl. rubriek 32.8.2.c)

en waarbij een dwangsom gekoppeld wordt van € 50 per dag bij overtreding van dit verbod.

De eerste :

- C. Bij inbreuk op de artikelen 2, 3, 12, 15 tot 32, 37, 54, 56- 1° lid, 58 en 59 van het Decreet van 2 juli 1981 (B.S. 25.07.1981) betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen, zoals gewijzigd door het Decreet van 20 april 1994 (B.S. 29.04.1994), spijs het verbod, afvalstoffen - zijnde elke stof of elk voorwerp waarvan de houder zich ontdoet, voornemens is zich te ontdoen of zich moet ontdoen - achtergelaten of beheerd te hebben in strijd met de voorschriften van het decreet of de uitvoeringsbesluiten ervan terzake afvalstoffen zoals bouw- en sloopafval, afvalbanden, witgoed, schroot, batterijen

te in de periode van 9.12.2005 (st 74 b) tot 19.1.2006 (st 93)

1. De rechtbank nam inzage van de stukken van de rechtspleging.

Bij de behandeling van de zaak en in de processtukken werd gebruik gemaakt van de Nederlandse taal.

2. De rechtbank aanhoorde ter terechtzitting van 26 september 2006 :

- de vordering van het openbaar ministerie, uitgesproken door de heer
substituut-procureur des Konings ;
- de beklaagde, in zijn middelen van
verdediging, voorgedragen door hemzelf en bijgestaan door meester
advocaat te
- de beklaagde, in haar middelen van
verdediging, voorgedragen door haarzelf en bijgestaan door meester
loco meester beiden advocaat te

* * * * *

Nopens de tenlasteleggingen.

3. na het overlijden van hun vader werden de
beklaagden (broer en zus) de eigenaars van een terrein langsheen
waarop onder meer een vijver is gelegen. De vijver zelf is gelegen in
parkgebied, de gronden eromheen in agrarisch gebied.

Reeds op 26.04.1999 stelde de verbalisant vast dat naast de vijver tal van
constructies werden gebouwd (clubhuis, chalet, bijgebouwen), alsook dat op
en in de vijver steigers werden gebouwd. Deze dienden voor de waterskiclub
die van de vijver mochten gebruiken om er te
waterskiën.

Noch voor voormelde constructies (daarvoor worden de beklaagden op
heden evenwel niet vervolgd), noch voor de steigers werd een
bouwvergunning aangevraagd. Voor de exploitatie van de watersportzone
bleek evenmin een milieuvergunning voor handen.

ondernam podianden om zich in regel te stellen, doch
kreeg aanvankelijk van te horen dat voor een
watersportzone in een vijver in parkgebied eigenlijk geen milieuvergunning
zou kunnen verkregen worden, tenzij er een bestemmingswijziging zou
tussenkomen.

Bij besluit van de Bestendige Deputatie dd. 28.06.2001 werd vervolgens
alsnog een milieuvergunning verleend voor het beoefenen van waterski-
activiteiten op de vijver.

Op overleed vervolgens en werden de beklagden de eigenaars van de vijver en gronden.

Tot eind 2003 gebeurde er vervolgens niets in het dossier tot bij brief dd. 15.12.2003 de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur een herstellvordering inleidde (zie infra).

De eerste beklagde verklaarde op 28.07.2004 onder meer dat hij de herstellvordering had ontvangen, doch niet kon zeggen in welk tijdsbestek hij de herstellingswerken zou laten uitvoeren aangezien hij een regularisatie zou betrachten. Ook de tweede beklagde bevestigde deze verklaring.

4. Het staat vast dat de steigers, die werden opgericht zonder bouwvergunning, door de beklagden in stand werden gehouden gedurende de periode die werd weerhouden in de dagvaarding. De rechtbank acht de tenlastelegging A ten aanzien van de beide beklagden dan ook bewezen.

Daarnaast acht de rechtbank ook tenlastelegging B ten aanzien van de eerste beklagde bewezen. Het staat immers vast dat in casu (milieuvergunningplichtige) watersportactiviteiten (waterskiën) werden uitgeoefend op de vijver van de beklagden zonder dat daarvoor een geldige milieuvergunning voor handen was. De milieuvergunning die werd verleend bij besluit van de Bestendige Deputatie dd. 28.06.2001 was immers geschorst zolang de nodige bouwvergunningen niet definitief werden verleend en de aanvangsdatum van de milieuvergunning werd verdaagd tot dag dat de bouwvergunning definitief wordt verleend. (zie art. 4 van de milieuvergunning).

In onderliggend geval werd nooit een bouwvergunning voor de steigers verkregen zodat ook de milieuvergunning geen gelding had.

Ten aanzien van de tweede beklagde acht de rechtbank de tenlastelegging B evenwel niet bewezen. Zowel uit de gegevens van het dossier, als uit de behandeling ter terechtzitting blijkt dat het enkel haar broer was die zich met de exploitatie van de vijver inhield en dat zijn zuster, de tweede daar niet bij betrokken was. Zij dient dan ook te worden vrijgesproken voor deze tenlastelegging.

Tot slot acht de rechtbank ook tenlastelegging C ten aanzien van de eerste beklagde bewezen. Bij zijn plaatsbezoek op 09.12.2005 stelde de verbalisant immers vast dat op het terrein overal afval verspreid lag (bouw-en sloopafval, afvalbanden, witgoed, schroot, batterijen (stuk 74 B, strafdossier).

Nopens de strafmaat.

5. De bewezen verklaarde betichtingen zijn telkens de uiting van éénzelfde strafbare gedraging, zodat voor ze samen telkens slechts één straf moet worden opgelegd.

6. De beklaagden hebben doelbewust een ernstige inbreuk gepleegd op de stedenbouwkundige voorschriften. Zij moet beseffen dat zij zich niet zomaar boven de wet kunnen stellen. Dergelijke ingesteldheid is maatschappelijk onaanvaardbaar.

Het belang van de gemeenschap bij een goede ruimtelijke ordening en stedenbouw kan niet ondergeschikt worden gemaakt aan het persoonlijk belang van de beklaagden.

7. De eerste beklaagde beschikt over een relatief gunstig strafregister, de tweede beklaagde beschikt over een blanco strafrechtelijk verleden, hetgeen in hun voordeel spreekt.

Waar de schuld van de tweede beklaagde met betrekking tot tenlastelegging A wel degelijk vaststaat, stelt de rechtbank vast dat haar rol eerder beperkt was en dat zij wel degelijk bereid was om tot herstel over te gaan, doch daarin niet werd bijgetreden door haar broer, de eerste beklaagde. In die omstandigheden kan haar de gunst van de opschorting worden toegekend.

De openbare orde en de maatschappij zullen immers voldoende gevrijwaard worden door de hiernavermelde maatregel.

Anderzijds zou de toepassing van een sanktie de toekomstmogelijkheden van de beklaagde overdreven in het gedrang brengen.

De onderhavige beslissing staat de latere toepassing van een straf, ingeval van nieuwe delinkwentie, niet in de weg.

De beklaagde heeft nog geen veroordeling ondergaan tot een criminele straf of hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden en de feiten schijnen niet van die aard te zijn dat ze bestraft moeten worden met een hoofdgevangenisstraf van meer dan vijf jaar correctionele gevangenisstraf.

De beklaagde heeft ter zitting van **26 september 2006** haar instemming betuigd met de opschorting van de uitspraak van de veroordeling.

De eerste beklaagde speelt de hoofdrol in onderliggend dossier en ging ondanks de geboden kans niet over tot herstel.

Rekeninghoudend met alle elementen kan aan hem een geldboete zoals hierna bepaald worden opgelegd. Een deel daarvan kan met uitstel worden opgelegd teneinde hem er in de toekomst van te weerhouden nog verder inbreken te plegen.

De feiten zijn van aard dat zij gestraft kunnen worden met een werkstraf of één of meer straffen van niet meer dan vijf jaar. De afwezigheid van voorgaande veroordelingen tot een criminele straf of een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden moet in acht genomen worden bij de toepassing van de strafwet.

De feiten, zoals hoger omschreven, werden gepleegd deels voor en deels na 1 maart 2004, datum vanaf wanneer de opdecimes waarmee de uitgesproken strafrechtelijke geldboetes worden verhoogd, werden gewijzigd, zodat de op te leggen geldboete met de zwaarste, meer bepaald met vijfenveertig decimes, moet verhoogd worden.

Nopens de vordering tot herstel.

8. Bij brief dd. 15.12.2003 vorderde de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, onder verbeurte van een dwangsom van 170 EUR per dag vertraging, het herstel door:

- het afbreken van de constructies staand op de gronden palend aan de vijver waaronder een clubhuis (chalet), een tweede chalet en twee bijgebouwen die dienst dan als loodsen en de steigers gebouwd aan de oevers van de vijver.
- het verwijderen van eventuele vloerplaten, ondergrondse steunpunten, onder water aangebrachte constructies en de door de afbraak voortgebrachte materialen naar een daartoe bestemde stortplaats;
- het herstellen van de oeverkanten en maaiveld naar oorspronkelijk niveau.

Behalve de toepassing van de strafwet vorderde het openbaar ministerie eveneens het herstel en het opleggen van een dwangsom van 170 EUR. per dag.

9. De herstellvordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur verwees onder meer naar het feit dat de bouwovertrading grotendeels gelegen is een parkgebied volgens het gewestplan en dat dergelijke gebieden in hun staat moeten bewaard worden of bestemd zijn om zodanig ingericht te worden dat ze in al dan niet verstedelijkte gebieden hun sociale functie kunnen vervullen. Volgens de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur houdt de beoogde sociale functie geenszins

verband met actieve, gemotoriseerde, recreatieve wateractiviteiten (waterski-activiteiten).

10. De beklaagden worden op heden enkel vervolgd voor de instandhouding van de steigers in de vijver zodat de rechtbank enkel bevoegd is wat de herstellvordering in zake de steigers betreft.

De vordering met betrekking tot de steigers is ontvankelijk en werd afdoende gemotiveerd.

11. Het herstel van de plaats is nog steeds noodzakelijk om een einde te stellen aan de inbreuk en het nadeel dat toegebracht wordt aan de ruimtelijke ordening.

De vordering is noch onwettig, noch kennelijk onredelijk.

Nopens de toepassing van art. 39§2 milieuvergunningdecreet

12. Het openbaar ministerie vordert eveneens het opleggen van een exploitatieverbod met betrekking tot de als hinderlijk beschouwde inrichting (rubriek 32.8.2.c), gekoppeld aan een dwangsom van 50 EUR per dag overtreding.

Ingevolge art. 39 § 2 van het Milieuvregunningdecreet kan de rechter - na de partijen gehoord te hebben - bij wijze van veiligheidsmaatregel het verbod uitspreken om de inrichting die aan de oorsprong van de inbreuk ligt te exploiteren gedurende de termijn die hij bepaalt.

De partijen werden daarover gehoord.

Nu uit het bovenstaande is gebleken dat de inrichting niet over een milieuvergunning beschikt en dat de houding van de eerste beklagde er één is van vastberadenheid in het overtreden van de wet, is het noodzakelijk dat het gevorderde exploitatieverbod wordt opgelegd. Het verder exploiteren van de betreffende activiteit zou immers onherstelbare schade berokkenen..

Wat betreft de dwangsommen.

13. Het bedrag van de dwangsom kan door de rechter bepaald worden zelfs zonder een specifiek gevorderd bedrag of hoger dan het gevorderde bedrag.

Het volstaat dat een dwangsom gevorderd werd (Benelux Gerechtshof, 2 april 1984; R.W., 1983-84. 2681 en Cass. 22 april 1993, en Cass. 21 september 1993,

De gevorderde dwangsom van 170 EUR per dag wat de herstellvordering betreft en 50 Eur per dag wat het exploitatieverbod betreft, moet worden opgelegd nu uit het strafdossier en de behandeling ter terechtzitting de dat er nog steeds niet tot herstel werd overgegaan en dat er nog steeds wordt geëxploiteerd.

Het bestuur heeft er namelijk belang bij dat de veroordeelden zelf de veroordeling tot het herstel en het exploitatieverbod nakomen gelet op de beperkte overheidsmiddelen, de zware procedure van aanbesteding en de lange tijd nodig voor een ambtshalve uitvoering.

Tenslotte zijn het de beklaagden die veroordeeld werden om de plaats in haar vorige toestand te herstellen en tot het exploitatieverbod en heeft de gemeenschap er baat bij dat de illegale toestand ten spoedigste verdwijnt.

Een dwangsom is daartoe het meest efficiënte middel.

OP BURGERRECHTELIJK GEBIED :

Gelet op het bestaan van mogelijke reële, persoonlijke schade veroorzaakt door de bewezen verklaarde misdrijven past het de burgerlijke belangen aan te houden.

OM DEZE REDENEN, en gelet op de volgende artikelen :

art. 11, 12, 14, 16, 31, 32, 34, 35, 41 Wet van 15 juni 1935 ;
art. 162, 182, 184, 189, 190, 191, 194 Wetboek van Strafvordering ;
art. 2, 3, 38, 40, 41, 50, 65, 66, 100 Strafwetboek, alsmede de wetsbepalingen zoals in de tenlasteleggingen hiervoor aangehaald;
art. 1, 2, 3 Wet van 5 maart 1952;
art. 28, 29 van de wet van 1 augustus 1985;
art. 4 Wet van 17 april 1878 - Wet houdende de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering;
art. 1, 3, 5, 6, 8 en 14 §1 van de Wet van 29 juni 1964;

DE RECHTBANK, recht doende **OP TEGENSPRAAK**,

Veroordeelt de beklaagde _____ voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde betichtingen A, B en C samen, tot een **GELDBOETE van VIJFHONDERD EURO**.

Verhoogt de geldboete met vijfenveertig decimes, aldus gebracht op tweeduizend zeventhonderdvijftig euro.

Beveelt dat bij gebreke van betaling binnen de termijn bepaald bij art. 40 van het Strafwetboek, de geldboete zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van 35 DAGEN.

Beveelt dat de tenuitvoerlegging van het vonnis, in hoofde van de beklaagde, **wat betreft TWEEHONDERDVIJFTIG EURO, gebracht op duizend driehonderd vijfenzeventig euro of een vervangende gevangenisstraf van 17 dagen van de uitgesproken geldboete van VIJFHONDERD EURO** zal uitgesteld worden voor een termijn van **DRIE JAAR** te rekenen vanaf heden, ingeval gedurende de proeftijd geen nieuw misdrijf wordt gepleegd dat een veroordeling tot een criminele of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel tot gevolg heeft.

Zegt dat de beklaagde _____ verplicht is een bedrag van **VIJFENTWINTIG EURO**, verhoogd met vijfenveertig decimes, aldus gebracht op **HONDERD ZEVENENDERTIG EURO EN VIJFTIG CENT**, te betalen als bijdrage tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

Ontslaat **van rechtsvervolging voor de**
hiervoor vermelde betichting B.

Zegt dat de betichting A zoals hierboven omschreven, de beklaagde
ten laste gelegd, naar eis van recht bewezen is.

Gelast de opschorting van de uitspraak van de veroordeling ten
opzichte van **gedurende een termijn van**
DRIE JAAR vanaf heden.

Veroordeelt de beklaagden **en**
solidair tot de kosten, in hoofde van
ondeelbaar veroorzaakt door de bewezen gebleven betichting A,
gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, ten bate van de Staat tot
heden begroot op **60,38 EUR**.

Legt **en** **eveneens**
ELK een vergoeding op van **VIJFENTWINTIG EURO** in uitvoering van art.
71 van de Wet van 28 juli 1992 en het Koninklijk Besluit van 29 juli 1992 tot
wijziging van art. 91 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950,
houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken,
zoals gewijzigd door het Koninklijk Besluit van 23 december 1993 en van
11 december 2001.

Legt in toepassing van artikel 39§2 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning een **VERBOD op aan de eerste beklagde om de inrichting te** nog verder te exploiteren zolang de vereiste milieuvergunning niet voorhanden is.

Veroordeelt de eerste beklagde tot het betalen aan het openbaar ministerie van een dwangsom van 50 EUR per dag dat dit verbod wordt overtreden.

WAT BETREFT DE HERSTELVORDERING :

BEVEELT het herstel in de oorspronkelijk toestand overeenkomstig de vordering van de stedenbouwkundig inspecteur binnen een termijn van **ZES MAANDEN** na het in kracht van gewijsde gaan van huidig vonnis, meer bepaald door:

- het afbreken van de steigers gebouwd aan de oevers van de vijver.
- het verwijderen van eventuele onder water aangebrachte constructies en de door de afbraak voortgebrachte materialen naar een daartoe bestemde stortplaats;
- het herstellen van de oeverkanten naar oorspronkelijk niveau.

VEROORDEELT de beklagden tot het betalen aan de herstellende overheid en aan het Openbaar Ministerie van een **DWANGSOM** van 170 EUR per dag vertraging voor het geval dat de veroordeling tot herstel zoals hierboven vermeld niet volledig werd uitgevoerd.

ZEGT voor recht dat de stedenbouwkundig inspecteur ingeval het vonnis niet vrijwillig wordt uitgevoerd zelf in de uitvoering ervan kan voorzien, kosten hiervan verhaalbaar op de beklagden op vertoon van een kostenstaat begroot en uitvoerbaar verklaard door de beslagrechter.

OP BURGERRECHTELIJK GEBIED

Houdt de burgerlijke belangen aan wat betreft de bewezen verklaarde tenlasteleggingen.

